Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B** **EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2002/91/EK**

(2002. gada 16. decembris)

par ēku energoefektivitāti

(OV L 1, 4.1.2003., 65. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1137/2008 (2008. gada 22. oktobris)	L 311	1	21.11.2008.

▼B

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2002/91/EK

(2002. gada 16. decembris)

par ēku energoefektivitāti

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 175. panta 1. punktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([2]),

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ([3]),

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ([4]),

tā kā:

(1) Līguma 6. pantā paredzēts, ka vides aizsardzības prasības ir jāņem vērā, definējot un īstenojot Kopienas politiku un darbības.

(2) Pie dabas resursiem, attiecībā uz ko Līguma 174. pantā paredzēts apdomīgs un racionāls izmantojums, pieskaitāmi naftas produkti, dabasgāze un cietie kurināmie, kas ir ne tikai svarīgi enerģijas avoti, bet arī galvenie oglekļa dioksīda izmešu avoti.

(3) Energoefektivitātes palielināšana Kioto protokola prasību izpildei izstrādātajā politikas un pasākumu paketē ir nozīmīga tās daļa, un tā būtu jāparedz tajos stratēģiskajos pasākumos, kurus nākotnē veiks, lai izpildītu citas varbūtējas saistības.

(4) Pateicoties enerģijas pieprasījuma pārvaldībai, Kopiena var ietekmēt pasaules enerģijas tirgu un tādējādi arī energoapgādes drošību vidēji ilgā un ilgā termiņā.

(5) Ar 2000. gada 30. maija un 2000. gada 5. decembra secinājumiem Padome apstiprināja Komisijas rīcības plānu attiecībā uz energoefektivitāti un izvirzīja prasību veikt īpašus pasākumus celtniecības nozarē.

(6) Uz dzīvokļu un apkalpojošo sektoru, kas pamatā ir ēkas, attiecināmi vairāk nekā 40 % enerģijas tiešā patēriņa Kopienā. Turklāt šis sektors paplašinās, tas nozīmē, ka neizbēgami pieaugs tā enerģijas patēriņš un līdz ar to arī oglekļa dioksīda izmešu daudzums.

(7) Sakarā ar Padomes Direktīvu 93/76/EEK (1993. gada 13. septembris) par oglekļa dioksīda emisiju samazināšanu, uzlabojot enerģijas izmantošanas efektivitāti (*SAVE*) ([5]), kurā dalībvalstīm uzdots par pienākumu izstrādāt un īstenot energoefektivitātes programmas celtniecības nozarē un sniegt veikto pasākumu pārskatu, var konstatēt pirmos nozīmīgos pozitīvos rezultātus. Tomēr ir vajadzīgs papildu juridisks instruments, kas ļautu īstenot konkrētākas darbības, lai izmantotu to ievērojamo potenciālu, ko

([1]) OV C 213 E, 31.7.2001., 266. lpp. un OV C 203 E, 27.8.2002., 69. lpp.
([2]) OV C 36, 8.2.2002., 20. lpp.
([3]) OV C 107, 3.5.2002., 76. lpp.
([4]) Eiropas Parlamenta 2002. gada 6. februāra atzinums (vēl nav publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*), Padomes 2002. gada 7. jūnija kopējā nostāja (OV C 197, 20.8.2002., 6. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2002. gada 10. oktobra lēmums (vēl nav publicēts *Oficiālajā Vēstnesī*).
([5]) OV L 237, 22.9.1993., 28. lpp.

▼B

nodrošina taupīgs enerģijas izmantojums, un samazināt atšķirības dalībvalstu starpā attiecībā uz rezultātiem šajā nozarē.

(8) Padomes Direktīvā 89/106/EEK (1988. gada 21. decembris) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz būvizstrādājumiem [1], izvirzīta prasība, lai būves un to apkures, dzesēšanas un ventilēšanas iekārtas tiktu projektētas un būvētas tā, lai to izmantošanai vajadzīgais enerģijas patēriņš būtu mērens, ņemot vērā vietējos klimatiskos apstākļus un iemītnieku ērtības.

(9) Veicot turpmākus pasākumus, lai uzlabotu ēku energoefektivitāti, jāņem vērā klimatiskie apstākļi un vietējās īpatnības, kā arī iekštelpas klimata vide un rentabilitāte. Šiem pasākumiem nevajadzētu būt pretrunā ar citām būtiskām prasībām attiecībā uz ēkām, piemēram, ēkas pieejamību, drošību un paredzēto izmantojumu.

(10) Ēku energoefektivitāte būtu aprēķināma, pamatojoties uz metodi, ko var diferencēt atkarībā no reģiona, kas aptver termiskās izolācijas pasākumus un citus faktorus, kam ir arvien lielāka nozīme, piemēram, apkures un gaisa kondicionēšanas ierīces, atjaunojamu enerģijas avotu izmantojums un ēkas konstrukcija. Šis process, kas būtu balstāms uz kopīga pamatojuma, tiks uzticēts kvalificētiem un/vai akreditētiem ekspertiem, kam neatkarība būtu garantējama, pamatojoties uz objektīviem kritērijiem, un tas sekmēs to noteikumu vienādošanu, kuri attiecas uz pūliņiem, ko dalībvalstīs pieliek, lai taupītu enerģiju celtniecības nozarē. Pateicoties šim procesam, pircējiem vai varbūtējiem izmantotājiem būs skaidrs priekšstats par energoefektivitāti Kopienas nekustamā īpašuma tirgū.

(11) Komisija plāno turpināt tādu normu izstrādi kā, piemēram, EN 832 un prEN 13790, jo īpaši attiecībā uz kondicionēšanas un apgaismojuma sistēmām.

(12) Ēkas ietekmēs ilgtermiņa enerģijas patēriņu, un tādēļ jaunām būvēm jāatbilst obligātajām energoefektivitātes prasībām, kas pielāgotas vietējiem klimatiskajiem apstākļiem. Laba prakse šajā sakarā būtu saistāma ar to elementu optimālu izmantojumu, kuri attiecas uz energoefektivitātes palielināšanu. Ņemot vērā to, ka pilnīgi netiek izmantotas visas tās iespējas, ko sniedz alternatīvu energoapgādes sistēmu izmantojums, būtu jāpēta alternatīvo energoapgādes sistēmu tehniskais, vides un ekonomiskais pamatojums; tā varētu būt vienreizēja pārbaude, ko veic dalībvalsts, veicot pētījumu, kurā tiek izveidots saraksts, kur uzskaitīti enerģijas taupības pasākumi caurmēra vietējiem tirgus apstākļiem, kas atbilst rentabilitātes kritērijiem. Pirms celtniecības sākšanas var tikt pieprasīti īpaši pētījumi, ja šo pasākumu vai pasākumus uzskata par īstenojamiem.

(13) Nozīmīgi atjaunināšanas darbi, ko veic esošajās ēkās, kas pārsniedz noteiktu lielumu, uzskatāmi par iespēju veikt rentablus pasākumus, lai palielinātu energoefektivitāti. Par nozīmīgiem atjaunināšanas darbus uzskata tad, kad kopējās izmaksas atjaunināšanai, kas skar ēkas karkasu un/vai tādas energoietaises kā, piemēram, apkure, karstā ūdens apgāde, gaisa kondicionēšana, ventilācija un apgaismojums, pārsniedz 25 % attiecīgās ēkas vērtības, neieskaitot zemes vērtību, uz kuras šī ēka atrodas, vai kad atjaunināšanas darbi skar vairāk kā 25 % ēkas karkasa.

(14) Tomēr esošas ēkas vispārējās energoefektivitātes uzlabošana nav obligāti saistāma ar šīs ēkas pilnīgu atjaunošanu; to var veikt vienīgi tajās daļās, kas ir visbūtiskākās šīs ēkas energoefektivitātei un kas ir rentablas.

---

[1] OV L 40, 11.2.1989., 12. lpp. Direktīva, ko groza ar Direktīvu 93/68/EEK (OV L 220, 30.8.1993., 1. lpp.).

▼B

(15) Atjaunināšanai noteiktajām prasībām, kas attiecas uz esošajām ēkām, būtu jāsaskan ar funkciju, kvalitāti vai raksturu, ko paredzēts piešķirt ēkai. Ir svarīgi, lai papildu izmaksas, ko rada šāda atjaunināšana, varētu segt pieņemamā laika posmā, salīdzinot ar ieguldījuma paredzamo tehniskās ekspluatācijas laiku, izmantojot uzkrātos enerģijas ietaupījumus.

(16) Sertificēšanas procesu var atbalstīt ar programmām, kas paredzētas tam, lai veicinātu vienlīdzīgu piekļuvi energoefektivitātes uzlabošanai; to var pamatot ar nolīgumiem, ko savā starpā noslēgušas organizācijas, kas pārstāv ieinteresētās personas, un dalībvalstu izraudzīta struktūra; to var īstenot energopakalpojumu uzņēmumi, kas uzņēmušies saistības īstenot norādītos ieguldījumus. Dalībvalstīm jāpārrauga un jāvada pieņemtās shēmas, kā arī jāsekmē stimulējošu sistēmu izmantošana. Ciktāl tas ir iespējams, sertifikātā jābūt ēkas faktiskās energoefektivitātes situācijas aprakstam, un ir jābūt iespējai tajā izdarīt attiecīgus labojumus. Valsts iestāžu ēkām un sabiedrības bieži apmeklētām ēkām ir jābūt paraugam, pateicoties konstrukcijai, kur ņemti vērā vides aizsardzības un enerģētikas apsvērumi, un līdz ar to arī pateicoties regulārai energosertificēšanai. Energosertifikāti būtu izvietojami redzamā vietā, lai sabiedrība būtu labāk informēta. Turklāt, norādēm uz oficiāli ieteikto iekštelpu temperatūru, kā arī faktiskās iekšējās temperatūras paziņojumiem, būtu jānovērš apkures, gaisa kondicionēšanas un ventilācijas sistēmu ļaunprātīga izmantošana. Tas varētu palīdzēt novērst nelietderīgu enerģijas patēriņu un garantēt siltumkomfortu telpās, salīdzinot ar āra temperatūru.

(17) Lai sekmētu uzlabotu energoefektivitāti, dalībvalstis var izmantot arī citus līdzekļus vai pasākumus, kas nav paredzēti šajā direktīvā. Dalībvalstīm jāsekmē laba enerģijas apsaimniekošana, ņemot vērā ēku izmantošanas intensitāti.

(18) Pēdējos gados ir novērots gaisa kondicionēšanas sistēmu skaita pieaugums Eiropas dienvidu daļas valstīs. Tas rada nopietnas problēmas slodzes maksimuma laikā, palielinot elektrības izmaksas un izjaucot enerģijas bilanci šajās valstīs. Priekšroka jādod stratēģijām, kas palielina ēku termoefektivitāti vasaras laikā. Šim nolūkam jo īpaši izstrādājamas pasīvās dzesēšanas metodes, galvenokārt tādas, kas uzlabo iekštelpas klimatiskos apstākļus un mikroklimatu ap ēkām.

(19) Regulāra boileru un gaisa kondicionēšanas sistēmu apkope, ko veic kvalificēts personāls, sekmē to pareizu noregulēšanu saskaņā ar produkta specifikāciju; tas garantē optimālu sniegumu no vides, drošības un enerģētikas viedokļa. Kopējās apkures iekārtas neatkarīgs novērtējums būtu veicams tad, kad, pamatojoties uz rentabilitātes analīzi, varētu apsvērt tās nomaiņu.

(20) Ēku iemītniekiem piestādot rēķinu ar apkures, gaisa kondicionēšanas un karstā ūdens izmaksām, kas aprēķinātas proporcionāli faktiskajam patēriņam, varētu veicināt energotaupību dzīvojamā sektorā. Iemītniekiem jādod iespēja pašiem regulēt savu siltuma un karstā ūdens patēriņu, ciktāl šādi pasākumi ir rentabli.

(21) Saskaņā ar subsidiaritātes un proporcionalitātes principiem Līguma 5. pantā, Kopienas līmenī jāievieš vispārēji principi un mērķi prasību sistēmai attiecībā uz energoefektivitāti, taču tās īstenojuma noteikumi būtu jāatstāj dalībvalstu ziņā; tas ļaus katrai valstij pašai izvēlēties to režīmu, kas vislabāk atbilst tās konkrētajai situācijai. Šī direktīva nepārsniedz minēto mērķus sasniegšanai vajadzīgo minimumu un to, kas ir vajadzīgs šim nolūkam.

(22) Ir jāparedz, ka aprēķina metodi var ātri pielāgot un ka dalībvalstis var regulāri pārskatīt minimālās prasības ēku energoefektivitātes jomā atbilstoši tehnikas attīstībai, jo īpaši attiecībā uz celtniecības siltumizolācijas materiālu īpašībām (vai kvalitāti), un veikto standartizācijas darbā.

▼B

(23) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ([1]),

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir sekmēt ēku energoefektivitātes uzlabošanu Kopienā, ņemot vērā āra klimatiskos apstākļus un vietējās īpatnības, kā arī prasības attiecībā uz iekštelpas klimatu un rentabilitāti.

Šajā direktīvā ir noteiktas prasības attiecībā uz:

a) integrētās ēku energoefektivitātes aprēķina metodes kopējo pamatojumu;

b) to, kā jaunām ēkām piemērojamas minimālās prasības energoefektivitātes jomā;

c) to, kā minimālās prasības energoefektivitātes jomā piemēro esošajām liela izmēra ēkām, kad tajās veic nozīmīgus remonta darbus;

d) ēku energosertificēšanu; un

e) regulārām boileru un gaisa kondicionēšanas sistēmu pārbaudēm ēkās, kā arī novērtējumu apkures iekārtai, kur ietilpst vairāk nekā 15 gadus veci boileri.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā tiek piemērotas šādas definīcijas.

1) "ēka" – būve ar jumtu un mūriem, kur enerģiju izmanto iekštelpas klimata regulēšanai; šis jēdziens var attiekties uz visu ēku vai tās daļām, kas ir projektētas vai pārveidotas atsevišķam izmantojumam;

2) "kas energoefektivitāte" – faktiski patērētais enerģijas daudzums vai novērtētais daudzums, kas ir vajadzīgs, lai apmierinātu dažādās vajadzības saistībā ar ēkas standartizētu izmantojumu, kurā cita starpā var ietilpt apkure, karstais ūdens, dzesēšana, ventilācija un apgaismojums. Šo daudzumu izsaka ar vienu vai vairākiem skaitliskiem rādītājiem, kurus aprēķina, ņemot vērā siltumizolāciju, tehniskos un iekārtu parametrus, konstrukciju un atrašanās vietu saistībā ar klimatiskajiem parametriem, saules iedarbību un blakus esošo būvju ietekmi, enerģijas pašražošanu un citiem faktoriem, ieskaitot iekštelpas klimatu, kas iespaido enerģijas pieprasījumu;

3) "ēkas energoefektivitātes sertifikāts" – sertifikāts, kuru atzinusi dalībvalsts vai šīs dalībvalsts izraudzīta juridiska persona un kurā ir raksturota ēkas energoefektivitāte, kas aprēķināta pēc metodes, kas atbilst pielikumā noteiktajai vispārējai sistēmai;

4) "kombinēta siltuma – elektroenerģijas ražošana" – vienlaicīga primāro kurināmo pārveidošana mehāniskā vai elektro – un siltumenerģijā atbilstoši noteiktiem kvalitātes kritērijiem energoefektivitātes jomā;

5) "gaisa kondicionēšanas sistēma" – visu to sastāvdaļu kombinācija, kuras ir vajadzīgas, lai nodrošinātu tādu gaisa kondicionēšanu, kur temperatūra tiek kontrolēta vai to var samazināt, iespējams, kopā ar ventilācijas, mitruma un gaisa tīrības kontroli;

([1]) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

▼B

6) “boilers” – boilera un krāsns vienības bloks, kas paredzēts tam, lai pārnestu uz ūdeni degšanas procesā atbrīvoto siltumu;

7) “lietderīgā nominālā jauda (kW)” – maksimālā siltumizlaide, ko ražotājs noteicis un garantējis kā tādu, ko var piegādāt nepārtrauktas darbības laikā, tajā pašā laikā ievērojot lietderīgo efektivitāti, uz ko ražotājs ir norādījis;

8) “siltumsūknis” – ierīce vai iekārta, kas pie zemas temperatūras uzņem siltumu no gaisa, ūdens vai zemes un pievada to ēkai.

3. pants

Metodes pieņemšana

▼M1

Dalībvalstis valsts vai reģionu līmenī piemēro ēku energoefektivitātes aprēķina metodoloģiju, kas atbilst šīs direktīvas pielikumā noteiktajai vispārējai sistēmai. Komisija pielāgo tehnikas attīstībai pielikuma 1. un 2. punktu, ņemot vērā valstu tiesību aktos noteiktos standartus vai normas. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

▼B

Šī metode tiek noteikta valsts vai reģionu līmenī.

Uz ēkas energoefektivitāti ir skaidra norāde, un tajā var būt CO_2 emisijas rādītājs.

4. pants

Energoefektivitātes prasību noteikšana

1. Dalībvalstis paredz vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka minimālās energoefektivitātes prasības ēkām tiktu noteiktas, pamatojoties uz 3. pantā minēto metodi. Kad tās nosaka šīs prasības, dalībvalstis var nošķirt jaunas ēkas un jau esošas ēkas, kā arī dažādu ēku kategorijas. Šajās prasībās jāņem vērā vispārējie klimatiskie apstākļi, kas raksturo iekštelpu, lai novērstu tādus varbūtējus negatīvus iznākumus kā, piemēram, nepietiekama ventilācija, kā arī vietējās īpatnības, izmantojums, kam ēka ir paredzēta, un tās vecums. Šīs prasības regulāri ne retāk kā reizi piecos gados pārskata un, vajadzības gadījumā, tās atjaunina, lai ņemtu vērā tehnikas attīstību celtniecības nozarē.

2. Energoefektivitātes prasības piemēro saskaņā ar 5. un 6. pantu.

3. Dalībvalstis var pieņemt lēmumu nenoteikt vai nepiemērot 1. punktā minētās prasības šādām ēku kategorijām:

— ēkas un pieminekļi, ko oficiāli aizsargā kā daļu no klasificētas vides vai to īpašās arhitektūras vai vēsturiskās vērtības dēļ, ja šo prasību izpilde nepieņemami izmainītu to raksturu vai izskatu,

— ēkas, kas kalpo par kulta vietām un ko izmanto reliģiskām darbībām,

— pagaidu celtnes, ko plānots izmantot ne ilgāk kā divus gadus, ražošanas vietas, darbnīcas un lauksaimniecības ēkas, kas nav dzīvojamās ēkas, ar zemu enerģijas pieprasījumu un nedzīvojamas lauksaimniecības ēkas, ko izmanto kādā nozarē, ko aptver valsts nozaru nolīgums energoefektivitātes jomā,

— dzīvojamās ēkas, ko paredzēts izmantot mazāk par četriem mēnešiem gadā,

— neatkarīgas ēkas ar kopējo izmantojamo platību mazāk par 50 m^2.

▼B

5. pants

Jaunbūves

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka jaunās ēkas atbilst minimālajām prasībām energoefektivitātes jomā, kas noteiktas 4. pantā.

Attiecībā uz jaunām ēkām ar kopējo izmantojamo platību, kas pārsniedz 1 000 m^2, dalībvalstis gādā par to, ka tehniskā, vides un ekonomiskā pamatojuma pētījumam tiktu pakļautas alternatīvas sistēmas, piemēram:

— decentralizētas energoapgādes sistēmas, kuru pamatā ir atjaunojami enerģijas avoti,

— kombinētās siltuma – elektroenerģijas ražošanas sistēmas,

— pilsētu vai kopīgās apkures vai dzesēšanas sistēmas, ja tādas pastāv,

— dažos gadījumos, siltumsūkņu sistēmas,

un par to, lai tas tiktu ņemts vērā, pirms būves darbu sākuma.

6. pants

Esošās ēkas

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka gadījumos, kad ēkās ar kopējo izmantojamo platību, kas pārsniedz 1 000 m^2, veic nozīmīgus remonta darbus, to energoefektivitāte tiktu uzlabota tā, lai varētu izpildīt minimālās prasības, ciktāl tehniski, funkcionāli un ekonomiski tas ir iespējams. Dalībvalstis aprēķina šīs minimālās energoefektivitātes prasības, pamatojoties uz energoefektivitātes prasībām, kas noteiktas ēkām saskaņā ar 4. pantu. Šīs prasības var noteikt vai nu atjaunotajai ēkai kopumā, vai arī vienīgi atjaunotajām sistēmām vai daļām, ja tās aptver atjaunošanas projekts, kas īstenojams kādā termiņā, ar iepriekšminēto mērķi uzlabot ēkas vispārējo energoefektivitāti.

7. pants

Energoefektivitātes sertifikāts

1. Dalībvalstis gādā par to, lai tad, kad tiek celta, pārdota vai izīrēta kāda ēka, īpašniekam tiktu izsniegts energoefektivitātes sertifikāts vai attiecīgā gadījumā īpašnieks to izsniegtu potenciālajam pircējam vai īrniekam. Sertifikāta derīguma termiņš nepārsniedz 10 gadus.

Dzīvokļiem vai vienas un tās pašas ēkas atsevišķām daļām, kas paredzētas dažādiem izmantojumiem, sertificēšanu var pamatot ar:

— kopīgu sertificējumu ēkai kopumā, kad tā ir aprīkota ar kopīgu apkures sistēmu,

— novērtējumu kādam citam līdzvērtīgam dzīvoklim tajā pašā ēkā.

Dalībvalstis var neattiecināt šo punktu uz 4. panta 3. punktā minētajām kategorijām.

2. Energoefektivitātes sertifikātā ir norādes uz tādām atsauces vērtībām kā spēkā esošie novērtējuma standarti un kritēriji, lai patērētājiem būtu iespēja salīdzināt un novērtēt ēkas energoefektivitāti. Sertifikātam pievieno darbības ieteikumus, lai uzlabotu energoefektivitātes rentabilitāti.

Šo sertifikātu vienīgais mērķis ir informēt, un to, kāda nozīme tiem varētu būt tiesu vai citos procesos, nosaka saskaņā ar valsts tiesību normām.

3. Dalībvalstis paredz pasākumus, lai nodrošinātu, ka ēkās ar kopējo izmantojamo platību, kura pārsniedz 1 000 m^2, ko aizņem valsts iestādes

▼B

un institūcijas, kas sniedz sabiedriskos pakalpojumus lielam cilvēku skaitam un tādēļ ir šo cilvēku bieži apmeklētas, redzamā vietā tiktu novietots energoefektivitātes sertifikāts, kas izsniegts ne vairāk kā 10 gadus atpakaļ.

Tāpat redzamā veidā var novietot arī norādi uz ieteikto un ierasto iekštelpas temperatūru diapazonu un, vajadzības gadījumā, citiem būtiskiem klimatiskiem faktoriem.

8. pants

Boileru pārbaude

Attiecībā uz enerģijas patēriņa samazināšanu un oglekļa dioksīda emisijas ierobežošanu dalībvalstis:

a) nosaka vajadzīgos pasākumus, lai ieviestu regulāras to boileru pārbaudes, kuros izmanto neatjaunojamu šķidrumu vai cieto kurināmo un kuru lietderīgā nominālā jaudā ir 20 līdz 100 kW. Šīs pārbaudes var piemērot arī boileriem, kuros izmanto citu kurināmo.

   Boilerus ar lietderīgo nominālo jaudu, kas pārsniedz 100 kW, pārbauda vismaz reizi divos gados. Attiecībā uz gāzes apkures katliem šo periodu var pagarināt līdz četriem gadiem.

   Attiecībā uz apkures iekārtām, kurās ir boileri ar lietderīgo nominālo jaudu vairāk nekā 20 kW, kas ir vecāki par 15 gadiem, dalībvalstis nosaka vajadzīgos pasākumus, lai ieviestu vienreizēju visas apkures iekārtas pārbaudi. Pamatojoties uz secinājumiem, kas pieņemti šajā pārbaudē, kas aptver boilera efektivitātes novērtējumu un tā lieluma novērtējumu salīdzinājumā ar ēkai izvirzītajām prasībām apkures jomā, eksperti sniedz lietotājiem padomus attiecībā uz šo boileru nomaiņu, citām iespējamām izmaiņām apkures sistēmā un alternatīviem risinājumiem; vai

b) nosaka pasākumus, lai nodrošinātu, ka lietotāji saņem padomus attiecībā uz boileru nomaiņu, citām iespējamām izmaiņām apkures sistēmā un alternatīviem risinājumiem, kas var būt ieteikumi veikt pārbaudes, lai noteiktu boilera efektivitāti un piemēroto lielumu. Šai pieejai kopumā jābūt līdzvērtīgai ar to, kura izriet no noteikumiem a) apakšpunktā. Dalībvalstis, kas izvēlas šo papildu iespēju, reizi divos gados iesniedz Komisijai ziņojumu par savas pieejas līdzvērtīgumu.

9. pants

Gaisa kondicionēšanas sistēmu pārbaude

Enerģijas patēriņa samazināšanas un oglekļa dioksīda emisijas ierobežošanas nolūkiem dalībvalstis nosaka vajadzīgos pasākumus, lai tiktu ieviesta regulāra to gaisa kondicionēšanas sistēmu pārbaude, kuru faktiskā nominālā jauda pārsniedz 12 kW.

Šī pārbaude aptver gaisa kondicionēšanas sistēmas efektivitātes un tās lieluma novērtējumu salīdzinājumā ar prasībām ēkas dzesēšanas jomā. Lietotājiem tiek sniegti atbilstoši padomi attiecībā uz varbūtēju gaisa kondicionēšanas sistēmas uzlabošanu vai nomaiņu un citiem alternatīviem risinājumiem.

10. pants

Neatkarīgi eksperti

Dalībvalstis gādā par to, ka ēku sertificēšanu, ar to saistītā ieteikumu sagatavošanu, kā arī boileru un gaisa kondicionēšanas sistēmu pārbaudi veiktu neatkarīgi, kvalificēti un/vai akreditēti eksperti neatkarīgi no tā,

▼B

vai viņi darbojas kā individuāli uzņēmēji vai viņus nodarbina valsts vai privātuzņēmumu struktūras.

11. pants

Pārskatīšana

Komisija, kam palīdz komiteja, kas izveidota saskaņā ar 14. pantu, novērtē šo direktīvu, ņemot vērā tās piemērošanas laikā gūto pieredzi, un vajadzības gadījumā sagatavo priekšlikumus, kuri cita starpā attiecas uz:

a) varbūtējiem papildu pasākumiem saistībā ar tādu ēku remontu, kuru kopējā izmantojamā platība nepārsniedz 1 000 m^2;

b) vispārējiem stimuliem turpmāku energoefektivitātes pasākumu veikšanai ēkās.

12. pants

Informēšana

Dalībvalstis var noteikt vajadzīgos pasākumus, lai informētu ēku izmantotājus par dažādām metodēm un praksi, kas kalpo energoefektivitātes palielināšanai. Pēc dalībvalstu pieprasījuma Komisija palīdz dalībvalstīm organizēt šīs informācijas kampaņas, kuras var aptvert Kopienas programmas.

13. pants

Sistēmas pielāgošana

Elementus, kas uzskaitīti pielikuma 1. un 2. punktā, regulāri un ne retāk kā reizi divos gados pārskata.

▼M1

Šīs direktīvas pielikuma 1. un 2. punkta pielāgojumus tehnikas attīstībai, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 14. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

14. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

▼B

15. pants

Pārņemšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības vēlākais līdz 2006. gada 4. janvārim. Tās par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Ja dalībvalstīs nav kvalificētu un/vai akreditētu ekspertu, tās var izmantot papildu trīs gadu laikposmu, lai pilnīgi piemērotu 7., 8. un 9. panta noteikumus. Kad dalībvalstis izmanto šo iespēju, tās par to

▼B

informē Komisiju, sniedzot atbilstošu pamatojumu kopā ar grafiku attiecībā uz šīs direktīvas turpmāko īstenojumu.

16. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā dienā, kad to publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

17. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

▼B

PIELIKUMS

Vispārēja sistēma ēku energoefektivitātes aprēķinam (3. pants)

1. Ēku energoefektivitātes aprēķina metode aptver vismaz šādus elementus:

   a) ēkas siltuma rādītāji (korpuss un iekšējās šķērssienas utt.). Šiem rādītājiem var pieskaitīt arī hermētiskumu;

   b) apkures iekārtas un apgāde ar karsto ūdeni, tostarp to siltumizolācijas rādītāji;

   c) gaisa kondicionēšanas iekārta;

   d) ventilācija;

   e) iebūvēta apgaismes iekārta (galvenokārt sektorā, kur ietilpst ēkas, kas nav dzīvojamās ēkas);

   f) ēku atrašanās vieta un orientācija, tostarp ārējais klimats;

   g) pasīvas solārās sistēmas un aizsardzība pret sauli;

   h) dabīgā ventilācija;

   i) iekštelpas klimatiskie apstākļi, tostarp paredzētais iekštelpas klimats.

2. Šajā aprēķinā vajadzības gadījumā ņem vērā šādus pozitīvas ietekmes elementus:

   a) aktīvas solārās sistēmas un citas apkures un elektroenerģijas ražošanas sistēmas, kuru pamatā ir atjaunojami enerģijas avoti;

   b) elektroenerģija, kas iegūta kombinētā siltuma – elektroenerģijas ražošanas procesā;

   c) pilsētu vai kopīgās apkures un dzesēšanas sistēmas;

   d) dabiskais apgaismojums.

3. Šā aprēķina nolūkiem ēkas ir jāklasificē kategorijās kā šādas:

   a) dažāda tipa ģimenes mājas;

   b) daudzdzīvokļu mājas;

   c) biroji;

   d) izglītības iestāžu ēkas;

   e) slimnīcas;

   f) viesnīcas un restorāni;

   g) sporta iestāžu ēkas;

   h) vairumtirdzniecības un mazumtirdzniecības pakalpojumu ēkas;

   i) citu tipu enerģijas patērētājas ēkas.